కరిగిన బండ — కరగని గుండె

ముత్తరాజు సుబ్బారావు

“శ్రీ విక్రమదేవ మహారాజుగారు సపరివారంగా మృగయా వినోదార్థియై వెళ్ళారు. సాయం సంధ్యవేళ గౌతమీనదిలో అర్ఘ్యం విడిచేందుకు వెళ్తే అక్కడ కెరటాలకు కొట్టుకు వచ్చిన ఒక కనక మందసం కన్పించింది. ఆతృతగా దాన్ని స్వయంగా విప్పిచూచారు. అందులో ఓ అందాల పాప కేరింతలుకొడుతూ ఆడుకొంటూంది. ఆపాపను ఓ సర్పరాజు తన పడగ నీడలో కాపాడుతున్నాడు. మందసంలో ఒక రజితపాత్రలో పాలు నిండుగా వున్నాయి.”

ఈ వాక్యాలు చదివితే నవ్వొస్తుంది. పుక్కిటి పురాణం, ఇందులో నిజం లేదనిపిస్తుంది. ఒక నాగరాజు మందసంలో వున్న పాపను కాటువేయకుండా కాపాడటమేమిటి? – రజిత పాత్రలో పాలు

తొణికి వాలికిపోకుండా వుండటమేమిటి ఇదివిజం కాదు, కాబోదు, కేవలం కల్పన అని అనుకున్న నాకు ఈనాటి ఈ సంఘటన అది విజం. సంభవం అందులో కల్పనకంటే వాస్తవికతే ఎక్కువవుంది అనిపించింది.

ఐదు రోజులపాటు జోరున వర్షం, హోరున గాలి, ఉరుములు మెరుపులు ప్రకృతి వికృతంగా పళ్ళు వికిచింది. సుళ్ళు తిరిగింది. రెక్కాడితేగాని డొక్కాడని కూలీలు, యజమాని దయతలిస్తేగాని మేత దొరకని పశువులు, కడుపులో కాళ్ళువుంచుకొని కలిగినవాళ్ళ పంచల్లోను పూరివెలుసల పాకు పత్రసత్రంలోనూ, అరుగులమీద తమచర్మాలే కప్పుకుని ప్రకృతికూడా తమపై దౌర్జన్యం సాగించినందుకు దిక్కు తప్పి నోరు పెగల్చలేక వణుకుతూ వున్న సమయము.

ఏ పిల్లకాల్వ పెళ్ళుకొచ్చి, ఉబికి, ఊరి, పొంగి, పొర్లిందో! ఏపెద్దవంక ఉద్రేకానికి తట్టుకోలేక నరాలు పట్టుతప్పగా విరుచుకు పడిందో!

ఏ చెరువు ఐదువుమొయ్యలేక కరలు కరిగించి వళ్ళు ఝళిపించిందో ఊరంతా నీరు, వీధులు ఉప్పెనలో మునిగాయి, మట్టికొంపలు కరిగి కన్నీరైనాయి,పూరిగుడిసెలు విరుచుకు పడ్డాయి చెట్ల క్రింద, నలిగి రోదించాయి. అందులో జోగుతున్న పసికందులు. ఈ లోకంలో తమ శాపం త్వరగా పూర్తైనందుకు. బోసినవ్వు పెదవులపైననవ్వుఅలాగే విల్చుకొని శాశ్వతంగా నిద్రపోతున్నారు.

మిట్టలమీది మట్టి కొంపల్లో మోకాలు లోతున, నీరురాగా, మంచంమీద విల్చుని వెచ్చని బిగి కౌగిట్లో చిక్కుకుని గుంజకానుకొని చిల్లిపడ్డ ఆకాశంవంక కళ్ళుమూసుకొని చూస్తూ విల్చుండి పోయిన నవదంపతులు నీటి వరవడికి మంచం కదలగా ఆనంద సరోవరంలో పూలతెప్పపై షికారు చేస్తున్నారు.

ప్రకృతి వికటాట్టహాసానికి పౌరుషం తల వొగ్గింది.

ఐదు రోజులపాటు తుపాను ఐరువు వీలువా తక్కువైన దీనమానవ వర్గం ఉప్పెనలో పూడ్చుకు పోయింది. దిక్కులేని ఎముకల గూళ్ళను కప్పలేక సిగ్గుతో పూరిగుడిసెలు తల మున్కలైనాయి. విస్సహాయులు, నిరాశ్రయులు అయిన పేదరైతులు, కూలీలు. ఈలోకానికి శాపం ఇచ్చి తనపట్ల చూపుతున్న ఔదాశీన్యాన్ని గర్హిస్తూ, కన్నీరైనా కార్చకుండా కదలిపోయారు.

అదీపూరే ఒకప్పుడు. నేడదివల్లకాడు, వల్లమాలిన ధనవంతులు మానవలోకానికి అవమానకకు స్మారక చిహ్నాలైన దీనులు, కలసి జీవించే ఈ కర్మభూమిలో అదీ ఒకపూరే. కారుమేఘాలు క్రమ్ముకురాగానే కార్లలోపోయిన ఏ నలుగురోతప్ప మృత్యువు అందర్నీ ముద్దుపెట్టుకుంది.

బండకోటి మాత్రం ఊరిచివర రోడ్డుప్రక్కన నరాలపాడు దొంకప్రక్కన పడివున్న బండలా విలిచాడు. ఆశ్చర్యం ఆతడు ధనవంతుడు కాదు. మృత్యువుగూడ భయపడి పారిపోనవసరం లేదు. అయినా అతడు మిగిలాడు. బహుశా అస్పృశ్యుని కాకి మైల పడదలచుకోలేదేమో! లేక నీటిలో చీకి చివికి, పోయిన మృత్యుపాశాలు బండకోటి పాషండానికి భయపడి చేరలేక పోయాయేమో - అతడు మిగిలాడు.

ఊరిబయట మామిడితోటలో కంచవారగావున్న తాటిచెట్టెక్కి. పొంగివస్తున్న జలానికి తడవకుండా తప్పించుకోవాలని, నేలమీదనుంచి మంచంమీదికి అక్కడనుంచి పైకి పాకి, అదీమునుగుతుంటే మామిడిచెట్టు బట్టుకొని, యింకాపైకి, చివరకు తాటిచెట్టు ఎక్కాడు. మూడోరోజుకు, అన్నీ మునిగినా, దొంకప్రక్కనున్న బండమాత్రం మునగలేదు. పాషాణాన్ని, పాషాండుణ్ణి ఈలోకం ఏమి చెయ్యలేదు. ఏ ధర్మాలు న్యాయాలు జోలికిరావు కాబోలు.

బండకోటి వంటిమీద ములక దోవతి క్రమేణా నాని బసువెక్కి. ఐదురోజులు తిండిలేక చిక్కిని అతని శరీరం ధరించ గలిగినా భరించలేక పోతున్నది. దాహం వేసినప్పుడు ఆకలి తీర్చుకోటానికి అడపా తడపా అరడుగులు క్రిందికి దిగి బురదనీరు త్రాగి గడిపాడు.

దిగేందుకు శక్తివుందో లేదోగాని. చెట్టు మొదట్లో కూర్చోటం వల్ల వరుసుకుపోయి, రక్తం జేవురించి, ప్రసారం స్తంభించి, గడ్డకట్టి. నరాలు బిగుసుకుపోయి బాధ పడుతుంటే దిగలేదు. వారం రోజులనాడు దువ్వికట్టిన జుట్టుముడి నీటికి తడిసి పూడి వాన వెలసిన మీదట అరి విరబోసుకున్నది.

ప్రపంచాన్ని కాని ఆత్మని చూచుకొని ఎరుగని బండకోటి కళ్ళు మానవులేకాక, ప్రకృతికూడ తనపైన దాష్టీకం చేస్తున్నందుకు చకితుడై లోపలికి చూస్తున్నట్లు కళ్ళు లోపలికి పీక్కుపోయాయి.

బండకోటి నల్లగా బొద్దుగ. నిగనిగ మెరుస్తూ, మేకల మెడలు నరికి నరికి శ్రమకు గట్టిపడ్డ దండలు, కండలతో బండలా వుంటాడు. అందుకే ఆ కసాయి వాడికి మృదుహృదయాలు బండకోటి అని నామకరణం చేశారు! హరిజనుడని ఎవ్వరూ తాకక పోయినా కసాయివాడు అంటారు. యావ డించుకున్నా అందరికీ విందులో పసందైన పదార్థం వాడునరికిన జీవాలే. వాడు తాకినవే.

జీవితంలో ఎన్ని రోజులో - కనీసం సంవత్సరాలు గడిచాయో తెలియదు. పట్టలేదు. కాని ఏ రోజు ఎన్ని మేకలు, గొర్రెలు, తన కత్తి ముందు మెత్తగా తలవంచి కిన్నెరైనా కార్చకుండా, అనంతవాయువుల్లో ఆత్మలు అర్పించి. కంగించి కలిగినవారి కంచాల్లోకి ఖండ ఖండాలుగా కండల్ని అర్పించాయో తెలుసు. జ్ఞాపకం వుంటుంది. అదీ అట్టికాలంకాదు. మూడురోజులు లేదా నాలుగు. ఒక్క ప్రాణం తీస్తే తనకు దక్కేది అర్థ రూపాయి - రోజుకు ఏడెనిమిది జీవాలు. వచ్చే మూడు నాలుగు రూపాయల్లో గంజికో రూపాయి, కొపుసారా కోరెండు. మిగిలింది పోలిపిల్ల కవుగిట్లో వెచ్చగ కమ్మగా కరిగినందుకు.

బండకోటి హృదయం లేనివాడు, వాడిని ఏ మతం ఏ శాస్త్రం, ధర్మం ఆకర్షించుకో లేదు. వాడికి ఏమీ తెలియవు, పట్టలేదు. పట్టించుకోటానికి ప్రయత్నమూ చెయ్యలేదు. వాడే కాదు. అటువంటి జీవితం జీవించేవా డెవడికి వాటితో పనిలేదు. వాడు నరికిన తలలను కాల్చుకు కమ్మగ

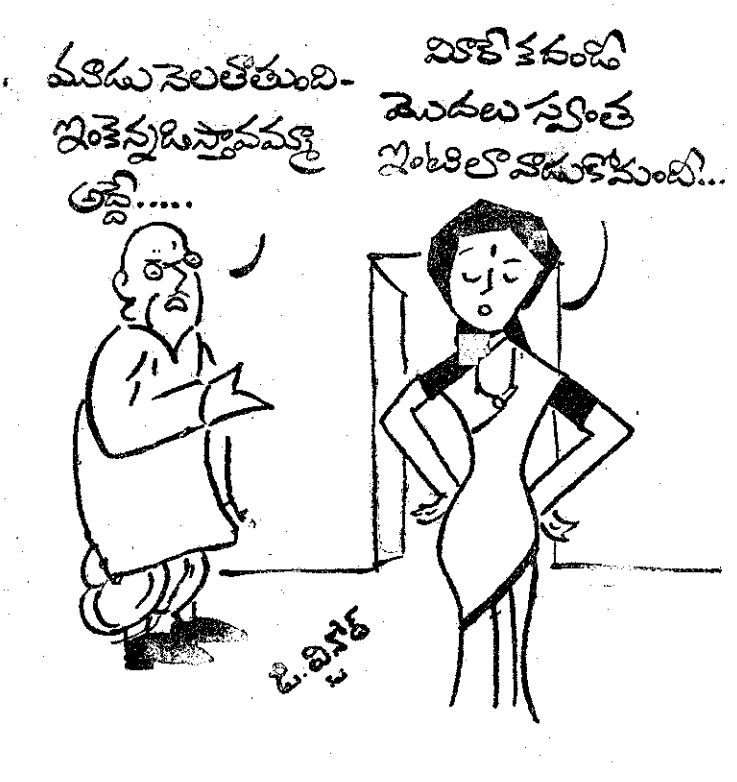

తినగలిగిన మనుష్యులు వాడు చేసే పని చెయ్య లేరు. అంతేగాదు వాడి పనిని ఎవ్వరూ గౌరవిం చనూ లేరు. అందుకే వాడు పాషండుడు. బండ కోటి. తనదైన దేదీలేదు. కనీసం పోలిగూడా తనదిగాదు. అది అసలు ఎవ్వరిదీకాదు - అందరిదీ. అయినా 'మామా మవ్వే నా రాజువి' అంటుంది. గనుక బండకోటి బండతనానికి కంటని కరుకు దనాన్ని తని చూడకుండా వుండలే నంటుంది గనుక అందరికంటె బండకోటికి అది ఎక్కువ చెందుతుంది

దాని గుడిసె. దొంకబండకు వెనకాల, తుమ్మ పొదకు కొంచెం ఎడమ ప్రక్కన కాలువమీద వుంది. కాలవకి అవతల రోడ్డు - మామిడి చెట్టు కొమ్మల చాటుగా వుంది. బండకోటికి కన్పించ లేనంత వరకు - కన్పించినా పోలిపిల్లను చూడాలని కూడా వాడికి అనిపించలేదు ఇంతకాలము. నిను రోజులు.

మబ్బులు విడిపోయి, సూర్యుడు నులివెచ్చని దారలు జాడుకొంటూ ఘనుడు చూస్తున్న భార్య కోసం, దండునుంచీ. తిరిగి వస్తున్న సైనికునిలా వచ్చాడు. చలికి వణికి, వణికి ఆకలికి, కరిగి కరిగి : వణికే కండలు, వీరెండకు నిద్రలేచాయి. కాని వూరు నిద్రలేవలేదు. లేవని నిద్రపోయింది. ఇక లేవదు.

హృదయంలేని బండకోటికి. నా అన్న వాళ్ళె వ్వరూలేని బండకోటికి, ఒకసారి పోలి గుర్తు కొచ్చింది.మామిడి గుబుర్లను తొలిగించి చూవాడు. గుడిసె కన్పించటంలేదు. ఉన్న ఒక్క ఆశా ఉప్పె నలో కొట్టుకు పోయింది.

దిగులుతో రాల్చిన ఒకే ఒక కన్నీటి బొట్టు కరిగి కఠినమైన వాడి గుండెలమీదపడి పగిలి తునా తునకలై తుంపరగా మారి గాలితో కలిసి పోయింది.

"పోలే" అని ఒక్కసారి కేకబెట్టాడు.

పోలి పలకలేదు.అమాంతం చెట్టుమీదనుంచినీటి లోకి దూకాడు. ఆకలికి చేవచచ్చిన శరీరం ఒక్క సారి అదుక్కుపోయింది. ఉక్కిరిబిక్కిరైంది.నర నరాల్లో పోలి పోలి ! అని మళ్ళీ అరిచాడు. పైకి లేచాడు అల్లంత దూరాన ఒకదాన్నొకటి పెన వేసుకున్న దంపతుల శవాలు తేలుతున్నాయి, ఈదు కుంటూ వెళ్ళిచూశాడు. ఎవరో కాదు తోటి కసాయి మస్తాను. వాడిభార్య షేకన్‌బీ. వదల్లేక వదల్లేక తెంచుకుని ముందుకుఈదాడు.రోడ్డుపమీపించేసరికి అనేక శవాలు తేలుతున్నాయి. గుండెలు మండి పోయాయి. రక్తం కారిపోయింది. కాని ఎవర్ని నిందించాలి. ఈ ఘోరకృత్యానికి బాధ్యులైన వారెవరైనా కనిపిస్తే అమాంతం విరు చుకు తినేవాడు. కాని ఎవరో తెలియదు, చింత చెట్టు మానుకానుకొని ఊరివంకచూచాడు. చివరగ రెండు భవంతులు విశాలంగావున్నాయి. అవిరెండు రెండంతస్థుల భవంతులు, ఒకటిభూస్వామి రాఘవ రావుగారిది. రెండవది షావుకారు సుబ్బయ్యది. ఎటు చూచినా మరో ఇల్లేదీ మిగలలేదు. ప్రవాహంలో గుడిసెలు, గుడిసెలు కొట్టుకొని పోయాయి. మట్టి

సంతకు

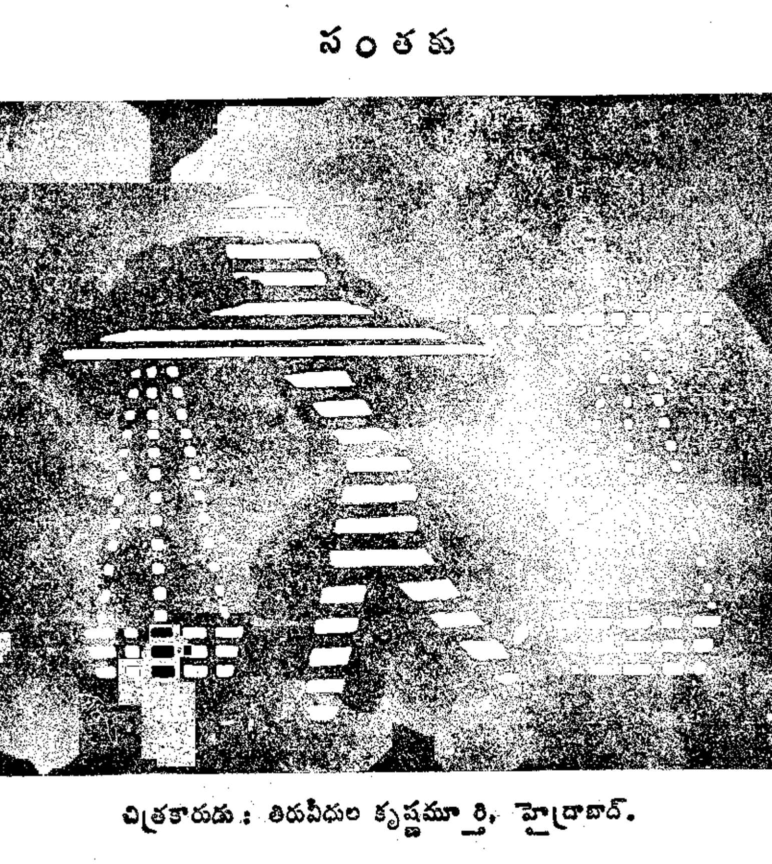

చిత్రకారుడు : తిరువీధుల కృష్ణమూర్తి, హైద్రాబాద్.

మిద్దెలు నీటిలో కరిగి జారదయినాయి. [illegible] రాఘవరావు సుబ్బయ్యవాళ్ళ రెండు కుటుంబాలు

దేవుడుండీ ఎదుటబడితే, ఈఘాతుకక్ [illegible] తగినశిక్ష చెప్పేవాడు. కాని వున్నాడో లేడో యడు. ఉన్నా. వీరు ఊరంతా అవహించి [illegible] వాన వూరంతా కురిసింది. ఉప్పెన. ప్రాం[illegible] అంతట్నీ కల్లోలితం చేసింది ఇందులో సమాన[illegible] వుంది. జన్మలో సమానతఉంది. మరణంలో సమానతవుంది, కాని ఈమధ్య అంతా అసమాన[illegible] దీనికి కారణం ఎవరు ? మనమే ? మానవులేనా పేదవాళ్ళ పొట్టలుకొట్టి రాఘవయ్య, సుబ్బయ్య మేడలుకట్టి వాళ్ళ ప్రాణాలను వాళ్ళు భద్రం చేసు కొన్నారు. నిరాశ్రయులు, నిస్సహాయులు అం[illegible] జీవవర్గం తుడిచిపెట్టుకొని పోయింది.

ఈలోకం మీదనే విరక్తి పుట్టింది బండకోటికి. బండకోటి హృదయం ద్రవించింది.కన్నీరై ప్రవా హంలో కలిసిపోయింది. పోలి ఏమైందో ? ఎటా తుంది ? పోయిఉంటుంది. ఇక కన్పించదు.దు[illegible] పొంగివచ్చింది.

రోడ్డువారగ పీనుగులు. తప్పుకొని ఈదుకుంటూ బండదగ్గరకి చేరాడు. పోలి పిల్లగుడిసె మచ్చుకైనా కనిపించలేదు, కనీసం తనుపోయి ఈ బండపైకి చేర్చిఉంటే జీవించి ఉండేదనిపిస్తుంది. బండ ఒక పెద్దకొండలా మారిఉంటే కనీసం వానలోతడుస్తూ నన్నా ఊరిప్రజపూర్తిగ మిగిలేది. బండకోటికిబండ మీదఆగ్రహంవచ్చింది ఆప్రయత్నంగఅటుఈదాడు బండను ఏమీ చెయ్యలేడు ఆ విషయం అతనికి తెలుసు, అయినా ఆగ్రహం అలాచేసింది.

మండుతున్న దృష్టి అటు మరల్చాడు.

ఆశ్చర్యం. ఒక ఊయలతొట్టి బండకో వారగా చిన్నరాయిని పట్టుకుని పూగుతూ వరదలో కదులుతూ వుంది. సన్నగా పసిపాప రోదన విని పిస్తూంది. ఒక వూపున నరాలన్నీ కూడదీసుకొని మునుక పోయాడు. ఎదురుగా నీళ్ళు సుళ్ల తిరుగు తుంది క్షణం కళ్లుమూసుకుని ఆలోచించాడు. ఇక్కడ ముందేముందో జ్ఞాపకం చేసుకోవటానికి ప్రయత్నించాడు. "అవును అక్కడో పెద్ద గుంట వుండాలి. రాఘవయ్య తనపొలానికి గట్టు వేయించి అక్కడ తవ్వించి నూరు బండ్ల మట్టి తోలు కున్నాడు. నూరు అడుగుల పైకి ఈది వెనక్కు తిరిగితే అవతలి గట్టుకు చేరవచ్చు. అటునుంచి బండమీదుగా వస్తే, ఊయల చిక్కుతుంది. పది గజాలు పైకి ఈది, తిరిగి చూచాడు.

బండమీద రెండు నాగులు భయంకరంగా బుసలు కొడుతూ పడగవిప్పి నిల్చున్నాయి.

ఎలా ?

అటువెళ్ళినా వాటినుంచీ ఎలా తప్పించు కోవటం ?

అయితే, ఆ శిశువును మృత్యువు ముందు వదలి తాను ప్రాణం కాపాడు కోవాలా? శిశువు కంటే నిస్సహాయస్థితిలో వున్న జీవాలను తాను నరకినపుడు: ఈ కారుణ్యం ఎందుకు కలుగలేదు:

ఈ ఉద్వేగం ఎందుకు పుట్టలేదు? ఇది చిక్కు ప్రశ్న: దీనికి సమాధానం. మనిషికి ఈ సృష్టిలో

వున్న మానవుడని తప్ప ఏయితర ప్రాణినైనా తినే ఆహారం కోసం చంపవచ్చు భుజించవచ్చు. కాని మానవుణ్ణి భుజించటం అనాగరకమే కాదు. అమానుషం. ఇది సభ్యనాగరికుల న్యాయం. దీన్ని స్వార్థం అని ఎవ్వరూ అనరు. సృష్టిలో కొన్ని చతుష్పాద జంతువులు తమ సంతానాన్ని చంపు తాయి. వాటిని చాల నీచ జంతువుల్లా మానవులు గుర్తిస్తారు. మానవుల్లోనూ పశువుల్లోనూ, సమానంగా వున్న ధర్మం యిది.

బండకోటి బండ బుద్ధికి యిలాంటి ఆలోచనలు స్ఫురించటం, అసాధ్యం అతని మెదడులో ఆలోచనంతా ఆ శిశువును ఎలా రక్షించాలనేదే. కొంచెం దగ్గరకివెళ్ళి నీళ్ళు చిందించాడు. నాగులు నిశ్చలంగ వున్నాయి. బండకోటి బండతనానికి విస్తుపోయినట్లు తలాడించకుండా నిలచి చూచాయి

ఎన్ని నిమిషాలు గడిచినా బండకోటి ఎన్ని రకాలుగా ప్రయత్నించినా అవి కదల్లేదు. ఒకటి తెల్లత్రాచు. వయసు మళ్ళి ఎండిన పొట్లకాయలా ఉంది. బారెడు పొడుగున వుంది. చుట్ట చుట్టుకొని అడుగెత్తున నిలచి, పడగవిప్పి ఉదయిస్తున్న సూర్యుణ్ణి చూస్తున్నది. బండకోటిని అది అంతగా పట్టించుకున్నట్లు లేదు. రెండవ త్రాచు చాలా పొడుగైంది. బహుశా చాల వయసుగూడా ఉండదు. బండకోటి బండతనాన్ని దృఢ నిశ్చయాన్ని సవాలుచేస్తూ తదేకంగా చూస్తూ వుంది. మధ్య మధ్య నాలుకచాచి కవ్విస్తున్నది.

నీటిలో కొట్టుకొస్తున్న ఒక దుంగ అందుకొని విసిరాడు. ఒక్కసారి ఎగిరిపడ్డది నల్లత్రాచు. కుదురుగా జుట్టుకొన్న చుట్ట కదిపి యుద్ధానికి సన్నద్ధురాలైనట్లు ఊగుతూ బుసలు కొడుతున్నది. ఏ క్షణంలోనో రాగల ఉపద్రవాన్ని ఎదుర్కోటానికి ఒళ్ళంతా కళ్ళు చేసుకొని పరికిస్తున్నది. అది బండకోటినే చూస్తున్నది. గ్రద్దలు. నీటి పక్షులు. నీటిమీద తేలుతున్న చచ్చిన పురుగులను తన్నుకొని పోతున్నాయి దూరంగా.

అల్లంత దూరాన బండ కావలివైపు ఉయ్యాలలో పసిపాప ఏడ్పులు. కేరింతలు వినిపిస్తున్నాయి. ఒకవంక రోడ్డు క్రింది కాలువదగ్గర నీటి వరువడి క్రమం రానురాను యెక్కువైంది.

బండకోటి గుండెలు కరిగాయి. నిశ్చయం పునీతమైంది, పాషాణమైంది. దాన్ని యెవ్వరు పగుల గొట్టలేరు. నాగులుకాదు సృష్టికర్తకూడా.

సవాలుచేస్తున్న సర్పరాజాపైన ఈసడింపు. తేలికభావం ఉప్పెనలా పొంగివచ్చాయి. పట్టుకున్న రాతిని వదిలి నాలుగు అడుగులు దిగి, బండ నందుకొని పైకిప్రాకాడు. ముందు తెల్లత్రాచు బండకోటి ధైర్యానికి మెచ్చుకున్నట్లు తల వూచి ఓ ప్రక్కకు తప్పుకుంది. నల్లత్రాచు ఉవ్వెత్తుగ ఎగిరిపడుతూంది. ఊగిపోతున్నది. అడ్డుగా విలువెత్తున లేచిపడుతున్నది. బండకోటి ఒళ్ళు ఝలిపించి. కోపంతో అంతకంటె ఎక్కువ బుసలు కొట్టాడు. బండకోటి వంటి కండలు తిరిగిన మానవుడు. ఒక చిన్న పాముకా భయపడటం ?

"వీల్లేదు" పెద్దగా అరిచాడు.

తాను తలచింది మంచిపని. తానెవ్వరికి హాని చెయ్య బోవటంలేదు. చివరకి తనను అడ్డగించిన త్రాచుపామునునైతం తనదారిన తాను పోతే అడ్డువస్తే నాగును హతమారుస్తాను. అనుకొని ఒక వారగ బండ అంచున నడిచి, పాము వెనకాలకు వెళ్ళాడు. అదీ వెనుక్కు తిరిగింది కాని ఒక అడుగైన ముందుకు వెయ్యలేదు.

బండ అంచున ఓరాయి పట్టుకొని కాళ్ళునీటిలో కెలికి పట్టు చిక్కించుకొని, మెల్లగా వంగి ఉయ్యాల అందుకున్నాడు. మగశిశువు బోసినవ్వులు నవ్వుతున్నాడు. మెళ్ళో బంగారు గొలుసు. చేతికి వత్తులు, వున్నాయి. భుజంమీద పెద్ద పుట్టుమచ్చ ఉయ్యాల బండమీదికి చేర్చి చూచాడు అదిపేముతో చేసింది. అడుగున కొయ్య కొట్టిన మంచం. దానిపైన, రబ్బరు పరుపు ఉన్నాయి. అది ఎందుకు మునగలేదో అర్థమైంది బండకోటికి. ధనవంతుని బిడ్డ అని చూడగానే తెలిసిపోయింది.

చిటికిన వ్రేలితో బుగ్గమీద చరిచాడు. పాపడు నవ్వాడు ఎత్తుకోమని నడుమెగరేశాడు. పొంగిపోయింది బండకోటి హృదయం. ఎత్తుకొని ముద్దు పెట్టుకునిమళ్ళీ పడుకోబెట్టి అమాంతంఎత్తి నెత్తిన పెట్టుకున్నాడు. నల్లత్రాచుబండకోటని అడ్డగించింది. ఏమిటీపరీక్ష అనిపించింది బండకోటికి. తనదారిన తాను పోకూడదా ? లేక పోనివ్వకూడదా ? ధైర్యం చేసి దాటాడు. అది కదల్లేదు. ఉయ్యాల మళ్ళీ నీటిలోవుంచి నెట్టుకుంటూ ఫర్లాంగు ఈదాడు. ఊరిమధ్య రాఘవయ్య యింటిముందుకు వచ్చి "దొరా !" అని పెద్దకేక పెట్టాడు. పై అంతస్థులో తలుపులు తెరచుకున్నాయి, రాఘవయ్య కిటికీలోంచి చూచి ఏమిటీ ? అన్నాడు.

"తలుపు తీయండి దొరా !"

"ఎందుకు"

"ఈ పాపనెవరో కొట్టుకొచ్చింది రక్షించండి"

"ఎలారా నీళ్ళల్లో" అని నసిగాడు.

రాఘవయ్య యిల్లు చాలఎత్తున ఉండటంచేత అరుగులు మునిగాయి. మండిగంపరకు వున్నాయి. నీళ్ళురాతికట్టడం కనుక భద్రంగాఉంది రాఘవయ్య దిగివచ్చి తలుపుతీస్తే బాబును నప్పగించవచ్చు.

మళ్ళీ పిలిచాడు. తలుపులు మూసుకొన్నాయి.

మళ్ళీ అరిచాడు. ఎలుగెత్తి అరిచాడు. పలుకలేదెవ్వరూ ! కోపంతో వళ్ళుకాగిపోయింది. అరుగుమీదికి ఉయ్యాల తీసికెళ్ళి ఎత్తుక నిల్చున్నాడు. తలుపు తన్నినా తీయలేదు. అరుగుమీదగోడకాన్చి పెద్దబెంచి మీద వడ్లబస్తాలు వున్నాయి. నెత్తిన ఉయ్యాలతోనే వాటిపైకి లంఘించి ఒక్క ఉదుటున నీళ్ళలోకి దొర్లించి బెంచీ ఖాళీచేసి ఉయ్యాల దానిమీద చేర్చి ఒక్కసారి కళ్ళారా పాపను చూచి ద్వారబంధం దగ్గరకువచ్చాడు.

"రాఘవయ్యా" అని పిలిచాడు

"........"

"తలుపు తియ్యవా తియ్యవా ?"

ఎవరూ పలుకలేదు.

చేతుల్తో గ్రుద్దాడు. తలుపు తెరుచుకోలేదు.

తన్నాడు. తలుపు తెరుచుకోలేదు.

ఏనుగులా కుంభస్థలంతో ఢీ కొన్నాడు.

దిక్కులు పిక్కటిల్లేటట్లు అరిచాడు.

రాఘవయ్యకు తలుపు తెరవక తప్పలేదు.

తలుపు తెరిచేటప్పటికి బండకోటి బండ మీద పడివున్నాడు. అరుణాకాశంలో సూర్యుడిలా ప్రకాశిస్తూ రక్తపు మడుగులో తలపగిలి బండ కరిగింది గుండెకరగలేదు.

★